

EL CEMENTIRI

22

El cementiri va inaugurar-se el 1913 en clausurar-se l'anterior, que estava a la placeta de davant de l'església parroquial.

52

Com a totes les poblacions, el cementiri estava emplaçat a les placetes situades al davant i al costat de l'església parroquial. Era molt petit. Ja en el 1900 l'Ajuntament va iniciar gestions per comprar un terreny per traslladar-lo fora de la vila i es van fer tractes amb Eduard Flaquer per comprar-li dues terceres parts d'una vessana, encara que no es va arribar finalment a cap acord.

Fou l'any 1909 quan es va veure plenament la necessitat de fer un cementiri nou. L'any següent, l'ajuntament va decidir de manera ferma la seva construcció a causa de les pèssimes condicions en què es trobava l'existent, la seva situació dins del nucli urbà i les

seves reduïdes dimensions, que feien preveure la impossibilitat de sebollir-hi més difunts en un curt termini. L'Ajuntament va estudiar un nou emplaçament i es va decidir per un olivet propietat de Josep Albert Barret, que era enginyer industrial amb residència a Barcelona. Estava situat en el camp del Puig Grau entre un camí que menava a les Pedreres i un altre anomenat dels Mentiders. Tenia una superfície d'una vessana i mitja. El propietari va demanar 900 pessetes pel camp, incloses les oliveres, un preu econòmic en atenció al servei a què anava destinat el terreny. Immediatament l'Ajuntament es va vendre les oliveres i tot seguit va encarregar el projecte de les obres a Josep Laporta, que era

enginyer del cos de mines, el qual va disposar la construcció de dos cementiris: el de l'est, de caràcter catòlic, i el de l'oest, civil. El pressupost fou de 3.716,18 ptes. En rectangular l'espai del cementiri, van quedar sobrants de la finca matriu dues parcel·les de terreny, una a l'oest de set àrees i una al nord de nou àrees, que s'acordà de vendre. Les primeres obres van consistir en l'aplanament del terreny, que va fer Pere Mixeres al preu de tres pessetes el m³.

Les parets havien de tenir una alçada de 2,40 metres, i les obres foren adjudicades a Josep Rost. En el cementiri civil no hi havia prevista cap construcció i en el catòlic hi havia projectada una sala d'autòpsies, una sala mortuòria i una capella.

En total hi havia cent-cinquanta nínxols, distribuïts en tres filades. Les famílies més benestants del poble van comprar conjunts de tres nínxols que van aportar uns ingressos municipals que van ajudar a pagar les despeses de la construcció total.

El 1912 ja hi havia set propietaris que disposaven de filades de tres nínxols i tres d'un

nínxol. En aquest mateix any es va construir el primer panteó dins del recinte, el de la família de Claudi Junquer, que posteriorment va passar a propietat de l'església.

Es conta que un dels obrers que hi treballaven va proposar un pacte als seus companys: que al primer que es morís els altres havien de pagar-li el nínxol. I ell fou precisament qui va traspasar en primer lloc.

El 1913 l'ajuntament va clausurar el vell cementiri de davant de l'església i va començar el servei en el nou. Es va prohibir que els ramats de bestiar pastuessin pels

seus voltants i que es fessin malbé els arbres plantats al passeig que conduïa al cementiri. El 1920 es van construir més nínxols a la part oest, i el 1924, en enderrocar-se les últimes estructures que quedaven del cementiri vell de l'església, les restes trobades es traslladaren a una fossa comuna del nou cementiri.

El cementiri ha estat notablement ampliat en els últims temps, precisament sobre el terreny inicialment sobrant i venut i que s'hagué de recomprar.

Paret exterior del cementiri amb les dues entrades primitives: una del cementiri catòlic i l'altra del civil.